

*in de
etalage*

Frans Walkate Archief

koopt prent van

Lenneke Saraber

Het is meer dan 60 jaar geleden dat Frans Walkate, op dat moment directeur van de Nutsspaarbank, voor het eerst in een persoonlijk schrijven kunstenaars, woonachtig en werkzaam in Kampen, opriep een kunstwerk 'om niet' af te staan aan het Frans Walkate Archief. Het doel was een verzameling op te bouwen met actueel beeldmateriaal van Kamper kunstenaars. In die lijn verzamelt het Frans Walkate Archief nog steeds. Meestal betreft het schenkingen, bij uitzondering koopt het archief aan. De verwerving van een Linosnede van de kunstenaars Lenneke Saraber is daar een voorbeeld van.

Lenneke Saraber (1967) geboren in Hengelo (Ov.), is in 1991 afgestudeerd als illustratief vormgever aan de Kunstacademie in Kampen. In 2003 ontving zij de Nederlandse Grafiekprijs in het Singer Museum te Laren. Zij beschikt op dit moment over een atelier in het voormalig Gemeentelijk Lyceum aan het Engelenbergplantsoen. Voor Saraber is Kampen en omgeving een bron van inspiratie. Haar kunstzinnige benadering van de topografie maakt de combinatie met de aanwezige topografische collectie in het FWA tot een interessant geheel.

Lenneke aan het woord over haar ontwikkeling als kunstenaar:

‘Toen ik in Kampen aan de academie ging studeren, was vooral de verandering van mijn omgeving wennen. Van de zandgronden met bossen, heide en heuvels kwam ik in het platte en voor mijn gevoel ontzettend leeg en kaal polderland. Door de jaren heen begon ik dit landschap te waarderen en te kennen, vooral het gebied rondom de IJssel en het IJsselmeer. Persoonlijke omstandigheden zorgden ervoor dat ik niet uit Kampen weg kon na mijn afstuderen in 1991 en werd ik dus gedwongen er het beste van te maken. Een paar jaar later besloot ik om nogmaals terug te keren naar de academie en de eerstegraads lerarenopleiding te volgen. Met het vorderen van de studie kwam tegelijkertijd ook het zelfvertrouwen om met mijn werk naar buiten te treden. Inmiddels was ik voorzichtig-aan kleurenlinoleumsneden gaan maken, iets wat je toen zelden tegenkwam. In 1997 kreeg ik mijn eerste atelier in de voormalige Berk-fabriek en dat was een stap in de richting van een zelfstandig kunstenaarsbestaan. Na 8 maanden kon ik mijn atelier verruilen voor een beter atelier met stromend water, verwarming en toilet en zo kon ik ook in de herfst- en wintermaanden doorwerken. Met uitzicht over de IJssel werd de waardering voor het landschap in en om Kampen steeds groter. De thematiek van de prenten ging nu alleen nog maar over paadjes in het park, uitzichten over het IJsselmeer en stuk-

jes polderlandschap. Het landschap was voor mij nu niet meer kaal en plat, maar was veranderd in beelden van landschappen gevuld met lucht, licht en heel veel horizon. Het feit dat de verschillende weersomstandigheden en jaargetijden zo'n enorme invloed hadden op de gevoelsbeleving van het landschap intrigeerde me en inspireerde me om nog meer prenten daar-

over te maken. De techniek van het linoleumsnijden en drukken beheerste ik nu en de prenten vertoonden een verschuiving van het figuratieve naar het abstracte. Stemmingen in het landschap ging ik vertalen in lijnen en kleuren, waarbij ik steeds meer ruimte nodig had om me uit te drukken. De prenten werden steeds groter tot wel 80 x 145 cm waarbij het aantal drukgangen, van een gemiddelde van 8, op ging lopen tot 15.

Het jarenlang hard werken begon langzamerhand vruchten af te werpen, een aanmoedigingsprijs hier, een opdrachtje daar. Een uitnodiging voor de grote Salontentoonstelling in Parijs leverde een bronzen medaille op. Onverwacht kwam het bericht dat mijn inzending voor de Nederlandse Grafiekprijs was gehonoreerd met een nominatie. Op 6 december 2002 bleek dat ik in de prijzen was gevallen en één van de drie winnaars van de Nederlandse Grafiekprijs 2002 was geworden. Het inspireerde me enorm om door te gaan en driekwart jaar later kon ik met heel veel nieuw werk exposeren in de Gemeentelijke Expositieruimte de Synagoge in Kampen'. De prent die het FWA heeft aangekocht is een goed voorbeeld van de door de kunstenaar ontwikkelde 'reductietechniek' wat werkt als volgt: een nog onbewerkte linoleumplaat wordt ingeïnk en afgedrukt, waardoor een monochrome ondergrond ontstaat. Dezelfde plaat wordt vervolgens bewerkt en in een afwijkende kleur op het monochrome veld afgedrukt. De weggesneden delen weerspiegelen de kleur van de ondergrond, de bewerkte de toegevoegde kleur. Deze werkwijze wordt vervolgens wel 12 tot 24 keer herhaald. Door toepassing van (semi)-transparante lagen kan het al aanzienlijke aantal kleuren verder worden vergroot. Doordat het resultaat van de ene drukgang bepalend is voor handelingen bij de volgende, kan er op een bijzonder directe wijze worden gewerkt, alsof je schildert met de guts.¹ De aldus tot stand gekomen prenten zijn er in een kleine oplage omdat er sprake is van veel uitval.

Herman Harder

Bron

1 Geraart Westerink 'Schilderen met de Guts' 8 en 9